

Fra vår utenlandspost - -

STAKKARS SVERIGE

Hysteriske A-pakt tilhengere både i Norge og Danmark mener visstnok at det for Sverige vil komme en dag. En får ialfall inntrykk av at det legges planer for den kommende avstraffelse av Sverige. —

I det danske blad «Information» skriver en glassmester Willy Andersen, visstnok et stort navn i kongens København følgende:

«Etter en tapet krig — hvor Sverige skal deles, vil det være rimelig å gjøre krav på de gamle danske landområder, som Sverige kun besitter med den rett, at det engang har erobret det. Samtidig kunne det være Norge inderlig vel undt å få Herjedalen, Jemtland og Båhuslen tilbake. Hvorom allting er: Danmark bør i tide informere sine forbundsleier om at vi har visse krav på Sverige.»

Det gjør oss virkelig godt å erfare at det finnes dansker som også tenker på Norge.

Var det ikke engang slik at Norge hadde visse rettigheter både til Grønland, Island, Færøyene o.s.v.?

Vi tier med å gjøre vår egen flyvende Lange oppmerksom på dette. Og har han ikke allerede gjort våre «forbundsfeilens» oppmerksom på, at det på dette område kleber visse mangler ved A-pakten, bør han hurtigst mulig ta fly til Washington. Det skulle ikke være vanskelig for ham å få ørens lyd for vårt krav. Han har jo tidligere deponert «forbudet» i det norske folk i Washington, så nå er det bare å henviser til «flertallets» rettsmessige krav.

KURSENDRING I DANMARK?

I følge danske aviser har den danske Landsrett frikjent fire «landssvikere» som tidligere var dømt til 16 og 12 års fengsel. Ved siden av frikjennelsen er det også avsagt dom for at de fire skal ha erstatning for tort og svic. Lederen Vilfred Petersen fikk 20 000 og de tre andre henholdsvis kr. 15 000, 20 000 og 25 000.

En har grunn til å spørre: Hvordan har dette gått for seg? Jo, Vilfred Petersen og hans kamerater ble ved den siste rett ikke dømt etter de tilbakevirkende lover — som de andre tusener er blitt dømt etter. Retten brukte nemlig gammel dansk lov i pådømmelsen av disse saker.

Etter denne rettsavgjørelse i Danmark, kan en vente at alle de som er blitt dømt etter de ulovlige tilbakevirkende lover må få omgjort sine dommer — og alle som en frifunnet og tilkjent erstatning. Den danske straffviltjakt vil bli en dyr fornøyelse for Danmark. Det samme vil bli tilfelle i Norge.

DA FREDEN OG FRIHETEN KOM TIL DANMARK

Den danske lege Justesen har utgitt en bok som er formet som et åpent brev til de danske makthavere.

I innledningen heter det:

«Nettopp da befrilelsens morgenrøde bredte seg på den danske himmel, ble den islandske dikter Kamban myrdet på en restaurant i København.

En hjemmefrontgruppe som i de dager gikk på revejakt i kongens stad, kom stormende inn på en re-

staurant. De spurte en kelner om det var noen landsforrædere i restauranten. Kelneren svarte, at det visste han ikke. Hjemmefrontens leder mente imidlertid at han burde vite hvem som var restaurantens stamgjester, og han gikk hårdt inn på kelneren, som for å få fred sa: — Ja, da må det kanskje være ham som sitter der i sofaen som er landsforræder.

Hjemmefrontkarene for som ville dyr bort til sofaen hvor Kamban og hans hustru og deres sønn satt. Etter et ordskifte skjøt de Kamban ned. Hans hustru fikk nerve-sammenbrudd og måtte kjøres bort sammen med liket av sin mann.

Saken ble dysset ned. Ingen tiltale ble reist mot morderne. Som plaster på såret fikk fru Kamban en pensjon på 20.000 kroner for året, samt påbud om å holde kjæft.

DET NYE HERRERFOLK

For en tid siden fikk de to direktørene for Kruppverkene i Essen, dr. Hardach og Kallan ordre om å møte i det britiske hovedkvarter i Düsseldorf. Da de kom dit, fikk de en meget skarp reprimande, fordi de uten okkupasjonsmaktens samtykke hadde tillatt seg å utføre endel mindre reparasjonsarbeider ved bedriften.

Dette at to tyskere hadde tillatt seg å gjøre noe på egen hånd har vakt bestyrtelse. Og Manchester Guardians utsendte medarbeider rapporterer skrekkslagen, at militærregjeringen ved «inngående undersøkelser» har konstatert, at de to direktører ved Kruppverkene, uten tillatelse har satt istand noen vaskerom for arbeiderne samtidig som de har latt reparere en dør og noen vinduer.

Og bladet skriver videre:

«Det meddeles i kveld at en avgjørelse vil bli tatt med det aller første — om de to direktører skal avskjediges eller ikke. De har imidlertid fått beskjed om at de kan vente en meget streng kontroll over hele Ruhr-konsernet. Direktørene ble også underrettet om at de for framtiden hadde å betrakte seg som ansatt ikke hos Krupp, men hos den britiske militærregjering.»

Noen dager senere (29. mars 1949) leser vi i det ærverdige «Times»:

«Tyskland skal behandles rettfærdig og med forståelse. En må unngå alle unødige restriksjoner og smålige forsiktighetsiltak, som kan såre den tyske stolthet. Men en skal med bestemthet hevde de store linjer i sikkerhetspolitikken.»

Det var altså av sikkerhetspolitiske hensyn en grep inn overfor de to direktører, som uten en nådig britisk tillatelse, hadde reparert en dør, laget til noen vaskerom for arbeiderne og satt inn glassruter i utbombede vinduer i en av Kruppfabrikkene.

DEN DEMOKRATISKE MEDALJES BAKSIDE

Det sveitsiske blad «Die Tat» skriver i en artikkel (14. mars 1949) om forholdene i Tyskland:

«Det er kolonisystemet som i dag råder i Tyskland. Og for engangs skyld har vi fått se dette på nært hold. Det er militærdespoti — dekorert med noen demokratiske fikkenblad.

Men dette får de undertrykte ikke lov å fortelle. De 70 millioner er nemlig fratatt ytringsfriheten slik at de er avskåret fra å fortelle verden hva som gjøres med dem. Makthaverne taler imidlertid

Utmeldelse av statskirken

Det er mange, som på bakgrunn av rettsoppgjøret og prestenes uforsonlige stilling til NS-folkene, ønsker å melde seg ut av statskirken, og vi har fått mange forespørsler om, hvorledes en kan få ordnet dette.

Det er en enkel sak. Enten kan en gå til soknepresten i den menighet, hvor en bor, og munntlig framføre sin begjæring, eller en kan skrive til ham og anmode om å bli strøket som medlem av statskirken. Da må en oppgi fødselssted, dato og år, slik at det kan bli lett å finne fram i kirkeboken. For sikkerhets skyld bør en la et troverdig menneske bekrefte underskriftens riktighet. En vil da uten omkostninger få en erklæring tilsendt fra soknepresten.

Dette med utmeldelse av statskirken er en personlig sak og en samvittighetssak, som ingen andre har noe med å blande seg opp i. Den har ingen følger ut over at en ikke har anledning til å stemme i kirkelige anliggender, men det har så lite å si, for regjeringen — den aller kristelige A-regjering — går så altfor ofte mot folkemeningen ved preste- og bispeutnevnelser allikevel, cfr. utnevnelsen av Arne Fjellbu til biskop i Nidaros bispedømme mot en tydelig uttalt folkemening.

til stadighet om demokrati. Når så tyskerne spør om hvor demokratiet, friheten og humanismen holder hus, får de til svar: «Dere forstår ikke det ennå. Dere er for umodne.» Men så umodne er endog ikke en buskneget at han ikke forstår forskjellen på å arbeide for seg selv og å utnyttes som et middel for å fremme andres mål.»

Okkupanten i khakiumiform har ikke noe annet å svare på de «omskolertes» spørsmål, enn et engelsk-militært skuldertrekk og: — «Dere må innse at dere tapte krigen og at det kunne ha gått dere ennå verre.»

En forsøker på vestmakthold å opptre både som frihetsbringende demokrater og maktfullkomne militærdespoter. Dette er motsetninger som bare ytterligere kompromiterer de tomme demokratiske former, som er det eneste seierherrene kan gi som bidrag til det tyske folks «omskolering til demokrati».

I dag er den britiske utsugerimperialisme ikke så godt anskrevet, som den gang engelskmennene herjet og stjal land og laget kolonier og undertrykket andre folk og raser. Det vil derfor falle engelskmennene vanskelig å få den øvrige verden til å gi ham rett til å utsuge sitt «tyske kolonirike» selv om det skjer i en forluren demokratisk forkledning.

Det er nemlig ikke buskneget — men tyskerne — engelskmennene har å gjøre med denne gangen. Det er Kants, Gothes og Beethovens folk, som ikke har noe behov for det nye herrefolks «omsorg» og misjonsvirksomhet.

Ukens Perspektiv

VI MA IKKE TAPE MALET AV SIKTE

Det har vakt atskillig oppmerksomhet at o.r.sakfører Lindheim har holdt et møte i Oslo til dannelse av en organisasjon for ved økonomiske tiltak å hjelpe de som er rammet av rettsoppgjøret.

Vi er ikke med i det arbeide som drives av denne gruppe.

Men når dagspressen søker å framstille hr. Lindheim som en ny «Führer» og ser politiske spøkelses på lyse dagen i anledning dette beskjedne Oslo-møtet, så vet vi at det er vanlig sensasjonsjakt i en viss hensikt.

Vi tillater oss å forutsi at det vil bli mange liknende møter av de forfulgte i årene som kommer med nye menn. Det er intet rart i at folk med felles samfunnsmessige interesser kommer sammen for å utveksle meninger. Selv om disse mennesker representerer en opposisjon i folket, er deres sammenkomster fullt lovlige og berettigede.

Vi kan også med sikkerhet forutsi at hvis det ikke nå blir slutt på det ulovlige og i sin ide revolusjonære rettsoppgjør, og alt galt som er gjort blir revidert så vil rettsoppgjøret bli et langvarig politisk stridsspørsmål i landet. Nettopp dette spørsmål vil i sin tid bli kimen til et nytt politisk parti. Hva ideologisk innhold forøvrig et slikt parti kommer til å få, er det i dag umulig å si. Det vil avhenge av utviklingen hjemme og ute.

Vi venter og tror at Stortinget er klar over den splittelse rettsoppgjøret har forårsaket i det norske folk, og hvis forfølgelse skal fortsette til den bitre ende, vil vi til slutt oppleve den kolde indre «totale krig».

Regjeringen og Stortinget og ingen annen, har ansvaret for det som skjer i dag — og dermed for det som vil komme i framtiden. Som makthaverne sår får de også høste i sin tid.

Vi som i dag arbeider som opposisjon mot rettsoppgjøret, må aldri tape målet av sikte — hel og full revisjon av rettsoppgjøret. Vi skal kjempe rettferdigheten fram til seier. Derfor skal alle gode krefter samles, og ingen splittelse må finne sted. Vi må ikke la oss forlede til å tro at målet nåes ved å stikke en snarvei. Bare ved et utrettelig arbeide for vår sak kan vi seire.

Vi må ut til folket. Opplysning må spredes og uvidenhetsmørke overvinnes.

Det er et stort arbeidsfelt innen alle politiske partier. Og de politiske ledere og andre som arbeider for vår rettferdige sak, må støttes av all kraft. Dette er de mest dagsaktuelle oppgaver over hele landet. Schjevola.